

När Döden ger igen

Inte visste jag att jag skulle dö idag.

Det började ju som en alldeles vanlig dag. Lilly hade sovmorgon och låg kvar i sängen. Hon hade läsglasögonen på och morgontidningen uppslagen i knäet. Efter en snabbdusch klädde jag mig och väckte Louise.

Tjugo minuter senare satt vi vid frukostbordet och pratade om dagen.

- Vi ska till skogen idag.

Jag lyfte ett öga över den rosafärgade tidningskanten.

- Mmm...vad kul.

- För där bor Mulle.

- Mmm...

- Vet du hur han ser ut?

- Mmm...menar näää...

- Han har tjockt hår. Och gröna kläder. Han kan allt.

- Allt?

- Förra gången var det om kottar. Idag ska vi leta djur.

- Mmm... du, snabba på nu. Du ska vara på dagis om en kvart.

Jag tog inte bilen till jobbet idag, utan rusade istället tillbaka från dagis för att ta tunnelbanan. Ikväll var det en kick off för ett projekt och jag skulle hålla ett litet tal. Inget konstigt med det, jag var rätt van. Det skulle bli lite vin till maten, så bilen fick stå hemma.

*

Det var mitt uppe i förrätten jag reste mig och klingade lite med skeden i glaset. Sorlet stannade av och blickarna vändes mot mig. Vi satt på Kung Carls bakficka, på restaurangens övervåning och hade hela den delen för oss själva. Från undervåningen hördes sorl och lite musik från nån trubadur.

"Jo, jag tänkte säga några ord i min egenskap av beställare av det här projektet. Till skillnad från andra projekt är jag extra nöjd med det här, eftersom jag även har fått några andra att betala det".

Det hördes ett muntert fniss bland de församlade som satt vid de olika borden.

"Ja, i alla fall. Det är ni som sitter här som gör hela skillnaden. Er kompetens och förmåga att samarbeta, få saker att hända. Utan er stannar företaget..."

Fem minuter senare var det klart och middagen kunde fortsätta. Borta på vänstra hörnet började man redan fyllna till. Ljudnivån steg och gesterna blev allt yvigare. Jag sneglade på klockan. Tio över tio. Dags att dra sig. Jag hade ringt en gång hem redan. Allt var ok, Louise hade lagt sig och Lilly kollade på nån teveserie hon följde.

Ordningsvakten, som stod vid restaurangens entré, ställde sig bredbent framför de två ungdomarna, som nu stod alldeles intill honom och med råge hade passerat hans komfortgräns.

- Nä, ni kommer inte in här.

- Vadårå? Lägg av!

- Ni är ju störiga och onyktra. Kom tillbaka när ni är okej igen. Klockan är bara tio. Ta en sväng på stan och kom tillbaka elva, så får vi se.

Den långe med AIK-halsduken knöt näven framför ordningsvaktens haka.

- Passa dig jävligt noga. Vi ska in. Ingen jävla skitvakt ska...

Den tjocke med svart munktröja manade på sin kompis.

- Fan, du är ju helt slut. Flytta på dig.

Han puffade den långe framför sig mot vakten så de stötte ihop. Plötsligt knuffade vakten till den långe med en hård näve mitt i bröstet och båda ungdomarna dråsade omkull på trottoaren. Från andra sidan kom ett sällskap just ut ur en port och såg det hela. Ett gnäggande skratt kom från det hållet. Pojkarna reste sig och började borsta av sig. Fyrade av några svordomar men lommade i alla fall iväg ner mot Kungsgatan.

Jag vinkade till medarbetarna vid de andra borden och reste mig. Gick ner för trappan och tog på mig rocken. Ett litet slag övervägde jag om jag skulle ta en taxi. Men bestämde mig för att gå till T-centralen istället. Jag sneglade på klockan. Den var bara strax efter elva.

*

Tänk vad mycket som kan hända på en sträcka av trettio meter. Jag tog steget ut på trottoaren och svängde åt vänster. Det duggregnade, så jag sköt upp rockkragen runt nacken och kinderna. Tio vanliga promenadsteg bara. Passerade en port till ett hyreshus. Sen bröt helvetet lös. Någon tog fast mig i ena armen, vred upp den på ryggen och körde in mitt ansikte mot den kalla husväggen. En röst, som stank av sprit viskade i mitt öra.

- Fram med stålar, ditt äckel. Snabba på.

- Men jag har inte...

- Snacka inte skit. Fram med dom.

För att understryka vad han ville tryckte han upp mig ytterligare mot husväggen och jag kände något kallt mot halsen. Jag blev livrädd, insåg att det var en kniv.

- Snälla...snälla...ta vad ni vill.

De muddrade mig effektivt, sökte över kläderna och kände i fickorna. Plånboken öppnades och någon figur bakom den med kniven började högt kommentera vad som fanns däri. Jag sneglade snett bakom mig. Såg inte mannen med kniven, men kände igen halsduken. Han var AIK:are. Och hade en tatuering på överarmen, som såg ut som ett solkors.

- Äh, fan bara en massa kort och en hundralapp. Fy fan!

Besvikelsen blev total. Knivmannen började gorma och rycka i mig.

- Din snåle jävel. Här har du.

Det kändes som om allt hände så långsamt. Jag kände snittet över halsen, men det gjorde inte ont. Jag hörde hur de började springa ner mot Kungsgatan. Hörde hur de skrattade. Så famlade jag med min hand upp över halsen, kände hur något varmt rann mellan fingrarna. Försökte dra ett andetag. Men det kom ingen luft ner i lungorna. Istället sprack en bubbla vid såret och blodet trycktes ut med full kraft. Jag hörde hur det stänkte om det, när det träffade trottoaren. Adrenalinet pumpade stressignaler till min hjärna, jag vägrade tro att det var sant. Samtidigt började jag känna mig yr, röda prickar dansade innanför mina ögon och jag gled neråt längs husväggen, gled, gled neråt utan botten, precis som i en dröm.

*

Stadsbilden mjuknar. Väggarna lutar inåt. Stora revor över himlen droppar bläck. Jag blinkar bort dimman och ser att folk rusar till. Någon ligger på trottoaren. Flera personer knäböjer, skriker och gestikulerar. En vakt från en intilliggande restaurang springer nästan ner mig för att komma fram till de andra. Jag går närmare för att se bättre. Känner dofter. Vädrar fara.

De är fem. Femtal finns inte. Ändå är de. Någon håller händerna över mannens bröst, Trycker med rytmiska rörelser, ner och upp, ner och upp. En annan knappar frenetiskt på sin mobil, skriker ut sina uppgifter om vad och var till larmcentralen. I fjärran hörs en siren. Sirener är vackra, sitter på en vattenspegel och lockar sjömän. Men inte här. Jag är framme. Böjer mig över andras ryggar. Krumryggar, senryggar och ryggar jag bakåt. Räcker länge, kommer långt. Blicken sjunker lågt, blandar sig med mörkret. En insikt slår mig som ett hammarslag. Det som ingen vet. Efter gränsen. Jag ser på den som ligger. Medan jag är den som ännu står. Det är jag som ligger där. Såret gapar stort, som en öppen hajkäft. Blodet rinner fritt. Lätt och rött. Rött mot svart. Blod mot asfalt. Flyter ut, bildar hav. Blodet hav, stenar på trottoaren öar. Röda havet. Döda havet. Mannen med mobilen reser sig, stöter till mig på axeln. Han märker inget alls. Lyktor gråter. Böjer halsar. Över livet. Allt som flyr.

- Det går inte. Han är ju alldeles kall. Ska du verkligen fortsätta?

- Ja, tills ambulansen kommer.

Ambulansen svänger in på Norrlandsgatan och stannar med skrikande däck. Vitklädda män hoppar ut och övertar ansvaret. De kopplar dropp, skjuter in morfin och adrenalin i hjärtat och försöker stoppa blödningsen. Det går en minut.

- Nej, han är borta. Ingen idé.

Den andre kollar med stetoskopet, böjer sig framåt, lyssnar.

- Du har rätt. Inget att göra.

Alla reser sig, pustar ut ser det ut som. Jag läggs på en bår. Ambulansen har inte bråttom längre. Jag ska inte till nåt sjukhus längre. Utan byggnaden intill. Bårhuset.

Tidevarv på väg. Kväll har blivit natt. Jag är ingen. Finns här mitt ibland men upptäcks utav ingen. Ett ingenmansland av taggtråd virat runt min kropp och kön. Skön, hör min Bön. Ensamhet som bränner. Sitter vid en kyrka. Stenars kalla doft. Vilar rygg mot häradsdomare Ribbing. Under mossan finns det hårda. Slipar mina naglar vassa. Känner doften utav mull. I bröstet finns ett muller, stiger upp i strupen till ett ljud. Ylar bort i natten. Svaret är dem skyldig. Dofen i mig vattnas. Blod som föda kommer. Tänder hugger in, sliter sönder, mal och tuggar. Det söta klabbigt rena, ger mig åter liv.

*

Det är match ikväll på Friends Arena. Johan har stämt träff med Bosse vid Solna Centrum. Det är Bosse som har ölen. Vädret är bra, så man kommer att sitta i grässlåten invid centrum och hinka i sig ölen, för att sedan innan fyllan slår till ordentligt passera spärrvakten och ta sig in på stadion.

Johan sträcker på sig. Han är lång och rätt nöjd med att slippa titta upp när han står intill andra. Kläderna är svarta. Svarta jeans, svart t-shirt och svartgrå munkjacka med baseballmössa under luvan. Han kråmar sig framför spegeln. Tar upp kniven, fäller ut bladet. Provar skärpan mot tumnageln. Han har slipat den i nästan en timme. Den är vass som ett rakblad. Ur högtalaren dånar en låt med Metallica. Johan sjunger med. Kan

varenda ord utantill. Han knixar på höfterna och tar upp frisyrgelétuben. Håller den framför sig som en mikrofon och sjunger in i spegeln. I det ögonblicket är han James Hetfield.

Han sprintar ner till tunnelbanan vid Fridhemsplan, hoppar vigt över spärren och fortsätter ner mot blå linje. Vagnarna är smockfulla. Fansen skriker, dricker öl och betar sig som en skock apor. Vid Solna centrum väller alla ut och försvinner upp i rulltrapporna. Som prov på väl utvecklad humor slår några ljushuvud till nödstoppet på de två uppåtgående trapporna. Alla svär och gapar när man måste gå upp för egen maskin. Utanför kiosken står tjocke Bosse med sin ölkasse. Johan och Bosse kramar om varandra och tar sig sen ut i solskenet. Vid slänten parkerar man sig liggande och öppnar den första ölen.

- Fan, Bosse. Nu ska vi supa. Och vråla. Shit, vad fräckt!

*

Det är kväll. Och jag har väntat. Gud vad jag har väntat. Ser dem strömma. Myror ut i staden. Vädrar uti vinden. Känner doften klar. Utvald för min stund. Ögon gula, käften dreglar. Allt ska återställas, bli som förr. När offret gjorts.

Jag ser honom komma vacklande bort mot Statoilmacken. Han tar snedsteg, halsduken hänger löst och jackan hålls i handen. Håret står på ända, ovårdad och slafsigt uppsyn. Jag följer honom på avstånd, ser hur han slirar in på macken. Jag väntar utanför så länge.

Efter en stund kommer han utraglande med en varm korv i ena handen och en Pucko i den andra. Äter och dricker på stället och börjar sedan promenera upp mot skogspartiet som löper längs sidan på Solna Centrum. Han ska troligen ta sig till den andra sidan av tunnelbanan och kliva på där.

Först går det uppför i skogspartiet. Johan blir andfådd. Sätter sig på en bänk och skakar fram en cigarett. Tänder den och drar ett bloss. Hans rörelser är knyckiga. Han lägger det ena benet över det andra.

Inte vet du att du ska dö idag. Ovanför ditt huvud, alldeles bakom. Närmar mig, långsamt och lätt som ett andetag. Det drar kallt. Du huttrar. Märket på din arm det lyser. Anar du mig? Känner du att tiden rinner ut? Jag går inte, varken springer eller ålar. Går dig till mötes. Rinner över stenarna, glider mellan träden, smeker över gräset. Alldeles bakom nu. Ser ditt bröst som hävs. Blod som pumpar, hjärtats slag. Böjer nacke, intill ditt öra.

Johan vrider på huvudet. Kanske anar han närvaron. Ett kraftigt grepp om halsen och jag begraver tänder i din strupe, krossar allt i vägen, spetsar artärer och luftens rör. Du sprattlar som en fågel, söker luft och avstånd. Jag pressar in, suger ut och dricker dig i botten. Du faller framåt och jag följer. Sitter på ditt bröst och slickar blodet, tömmer bägaren och lämnar dig som skal. Ylar upp mot månen, hämndens klagosång.

*

Jag sitter åter rygg mot häradsdomarens gravsten. Mätt och fri. Det är då jag hör dig säga.

- Så var hämnden. Ont ska med ont fördrivas. Men skulden har nu övertagits. Den är din.

- Hur menar du?

- Den bor i dig nu. Du känner inget nu. Men kommer krypande, äter dig och förstör ditt inre.

- Vad ska jag göra nu då? Hur ska det bli?
- Du har ett val. Att fortsätta. Eller avsluta.
- Hur menar du?
- Om du lever fortsätter du. Lever utav blodet. Med skulden. Men det finns ett annat val.
- Vad är det?
- Möter du döden själv så dör du. För evärderliga tider. Då utsläcks du. Uppgår i intigheten.
- Men jag vill ju leva.
- Lever du?
- Ja... eller?
- Du är i ingenmansland. Välj själv!
- Men...

Det är alldeles stilla. Jag försöker en gång till, men det finns ingen där. Vem det nu var. Jag blir sittande länge. Fundersam. Reser mig och börjar vandra.

Efter en timme har jag bestämt mig. Jag har hämnats men lever inget liv. Finns ingen väg tillbaka. Vill inte fortsätta på den inslagna vägen. Så jag går vidare. Söker eget slut. Benen bär iväg, utan tanke eller sans. De går, går och går.

Det blåser inte bara på månen. Utan även här. Svindelhögt och blickar uppåt molnen. De gråter natten. Ser över kanten. Där borta ligger Söder, åt andra hållet Kungsholmen. Under mig trettio meter luft under Västerbron. Sen det hårda vattnet. Jag ska svälja, jag ska andas vatten tills jag sjunker som en sten. Bli fri och återvända till det jag en gång var. Sätta stopp för djuret. Så bestämt.

Jag tar steget upp på räcket, håller mig i en stolpe. Andas lugnt och ser på ljusen. Nattens stad har vaknat. Jag ler lite ner mot vattnets krusning. Känner sirenen vänta mig i djupet. Släpper taget, faller framåt. Genom natten skär min kropp. Utan ljud. Träffar ytan som jag tänkt.

Allt är stilla. Vattnet åter lugnt. Inget liv så långt man ser. Blankare än svärd. Ytan kallnar. Allt är slut.

Två miuter senare. En rörelse. Något som krusar ytan. Men vad?

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten